

SARA RAASCHOVÁ

MRÁZ

NEBO

NOC

COO
BOO

Mráz nebo noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sara Raaschová
Mráz nebo noc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SARA RAASCHOVÁ

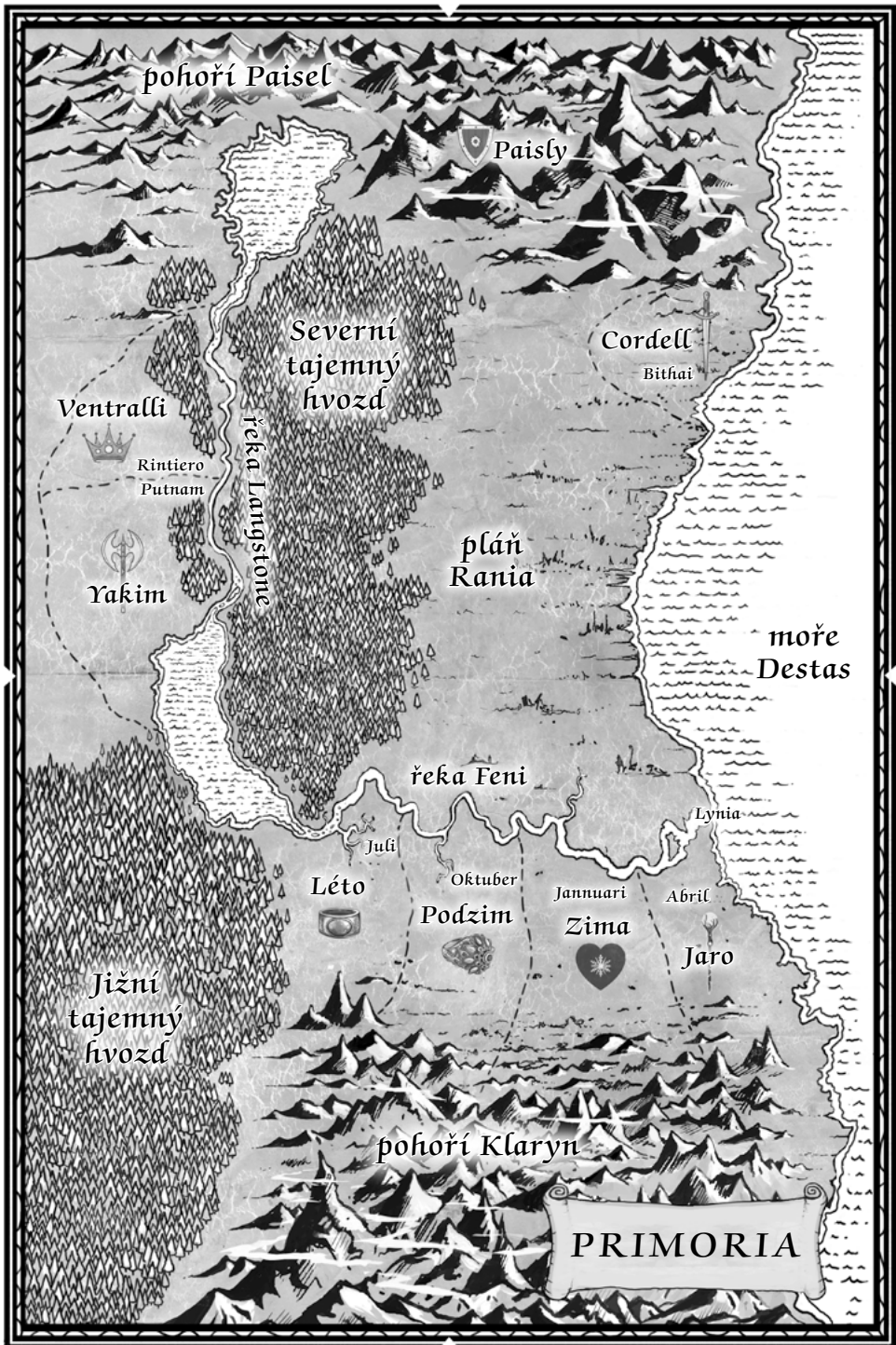
MRÁZ

NEBO

NOC

COO
BOO

*Pro Douga a Mary Jo za to,
že s nimi bylo mnohem lehčí pořízení než se Sirem a Hannab.*

pohoří Paisel

Paisly

Severní
tajemný
hvozd

Cordell
Bithai

Ventralli

Rintiero
Putnam

Yakim

řeka Langstone

plán
Rania

moře
Destas

řeka Feni

Lynia

Juli

Léto

Oktuber

Podzim

Jannuari

Abril

Zima

Jaro

Jižní
tajemný
hvozd

pohoří Klaryn

PRIMORIA

Meira

Není to správné.

Ještě pořád stojím ve dveřích palácového vězení, a přesto už ve Ventralli cítím změnu, jako tmu předcházející bouři. Ale namísto toho, abych se svou hrstkou Zimanů zůstala a bojovala, opustila jsem je a jdu za tím mužem.

A to ani netuším, kdo to doopravdy je.

Před vchodem do vězení nestojí žádné stráže. Pokud tady byly, pohltil je zmatek Raelynina převratu. Vpravo i vlevo jsou otevřené dveře, dost daleko, aby si nás lidé uvnitř nevšimli, ale natolik blízko, abych mohla alespoň letmo nahlédnout dovnitř. Vojáci zatlačují skupiny dvořanů ke zlatem zdobeným stěnám, služky naříkají a pláčou, ale nejděsivější jsou ti, kteří jen stojí a přihlížejí. Ti, kteří pozorují, jak se vojáci ohánějí výhrůžkami jako mečem. Král Jesse byl pryč sesazen a jeho žena Raelyn se stala vládkyní Ventralli, protože teď má mocnější sílu, takovou, kterou může používat každý, sílu, kterou jí dal sám Angra, král Jara.

„On je naživu?“

„Jeho magie je silnější než magie královských zdrojů?“

„Proto přežil?“

Takové otázky slyším přes křik vojáků a splývají mi s tlukotem srdce v uších.

„Angra pomohl ventrallské královně sesadit krále. On...“ zajíknu se, „se už uchytil v Cordellu. Zabral Podzim a Zimu, nechal zavraždit letního krále, a místo aby se lidé báli, tak žasnou.“

Muž přede mnou, Rares, jestli se tak vůbec jmenuje, se ohlédne.

„Angra svůj útok zřejmě plánoval celé tři měsíce, kdy se o něm nevědělo. Jeho odplata proto není tak rychlá, jak se zdá. A zrovna vy víte lépe než kdo jiný, že lidé raději žasnou, než se bojí.“

„Já líp než kdo jiný?“ zajíknu se. „Jak to můžete vědět?“

„Opravdu si o tom chcete povídat právě teď?“ Ušklíbne se a jizva, která se mu na pravé straně obličejů táhne od spánku k bradě, se zvlí. „Chtěl jsem nás napřed dostat z bezprostředního ohrožení života...“

Z chodby se ozve třesknutí mečů a křik vojáků. Rares nečeká na moji odpověď, skočí za roh a já musím za ním.

Nevím, proč následuju toho tajemného Paislana. Měla bych Matherovi pomáhat osvobodit naše lidi z vězení. Nebo přemýšlet, jak osvobodit své království po vpádu Cordellu. Nebo jak zachránit Ceridwen před Raelyn. Nebo jak vyrvat Theronu ze spárů Angrova Rozkladu.

Tak se zamyslím, že zapomenu dávat pozor, kam šlapu, a klopytnu. Přestože jsem vždycky předpokládala, že Angra svoji smrt jen předstíral, ani v těch nejdivočejších snech mě nenapadlo, že bude natolik silný, že předá magii i někomu, kdo nedrží zdroj.

Ale jeho síla je poskrvněna Rozkladem a ten vznikl v době, kdy neexistovala pravidla, která by magii vážala pouze na královské pokrevní linie.

Jak s Raresem probíháme chodbami, vidím ovoce Angrovy magie z první ruky. Ventralli, které bylo při našem příjezdu plné světla a barev, je pryč a šerem v ulicích nyní připomíná Jaro. Vojáci úporně pochodují, tváře mají zkrivené hněvem. Vyděšení dvořané se tísní ve skupinkách a s vytřeštěnými očima se snaží všemožně vyhovět uzurpátorům.

Nikdo s tím nebojuje. Nikdo nevolá po pomstě, nikdo se vojákům nepostaví.

Tohle je Angrova práce. I když to vypadá, že jenom dal svým vysokým důstojníkům schopnost ovládat magii, stejně jako to umožnil Raelyn, když zabila letního krále. Lidé na chodbách vypadají zmateně, zasažení něčím, co nemohou ovlivnit, jako kdyby se všichni opili stejným zkaženým vínem.

Tohle se Angra snaží vytvořit. Svět neomezené moci, kde všechny ovládá magie, díky níž jsou poddajní a vydaní na milost svým nejhlubším a nejtemnějším emocím.

Jak ho mám zastavit? Jak zachráním. . .

Otázka, kterou jsem položila své zdrojové magii, mi nedává pokoj a já se vracím do chvíle, kdy jsme s Lekanem a Conallem běželi ulicemi Rintiera. Tehdy mou největší starostí bylo, jak zabránit Ceridwen v zabítí bratra, jak zařídit spojenectví s Ventralli a nalézt řád očistěných a jeho klíče, abych Cordellu zabránila ve vstupu do magické propasti.

Pak jsem položila tu otázku – *jak můžu všechny zachránit?* – a odpověď se mi vpálila do duše.

Obětováním královského zdroje a jeho navrácením do pramene magie.

Ale zimní zdroj jsem já. Já celá. Díky mé matce.

Rares mě strhne za veliký květináč těsně předtím, než z místnosti před námi vyběhne oddíl mužů.

„Ještě ne,“ zašeptá. Sáhne pod košili a vyndá klíč na řetízku, ten, který mi ukázal dole ve vězení. Poslední klíč k magické propasti v dole Tadir. „Našla jste mě. Našla jste řád očistěných. A ano, pomůžeme vám porazit Angru a zastavit tohle všechno. Ale napřed se odsud musíme dostat živí.“

Čerpám z jeho slov potřebnou útěchu. Tolik potřebnou, že teprve když vyběhne do chodby, podívám se, jak může vědět, že mám obavy?

Ale na tom nesejde. Jsem rozhodnutá. Udělám to. Zjistím od řádu, co se dá, a použiju to. Buď se Angrovi postavím v boji a zničím ho spolu s jeho magií, nebo od něho získám klíče, vstoupím

do propasti v Tadilu a zničím veškerou magii jediným způsobem, který znám.

Jedno z toho udělat musím. Angra je nesmírně silný. Potřebuju pomoc a jedině řád očištěných mi pomůže ovládat moji magii stejně pevně, jako to umí Angra.

Rares mě zavede do prázdné kuchyně. Na mohutných dřevěných stolech leží připravované pokrmy, v ohništích plane oheň, ale kuchaři a personál zřejmě utekli před chaosem převratu. Najde vak na vodu a u pumpy v rohu ho naplní.

„Kdo jste?“ vysoukám ze sebe konečně.

Ukáže na stojan s noži na pracovním stole. „Ozbrojte se.“

„Kuchyňskými noži?“

„Čepel jako čepel,“ opáčí bez zaváhání. „I tímhle se dá prolévat krev.“

Ušklíbnu se, ale zasunu si několik nožů za opasek. Na zádech mi stále visí prázdné pouzdro. Můj čakram je v tanečním sále. V Gariganově hrudi.

Sevřu hranu stolu.

Na rameni ucítím dlaň, a když vzhlednu, setkám se s Raresovým pohledem.

„Jmenuji se Rares, v tom jsem vám nelhal. Rares Albescu z Paisly, představený řádu očištěných.“

Přes rameno mi pohlédne ke dveřím vedoucím do paláce. Ozvěny kroků se blíží a já vím, že musíme utéct dřív, než mi stihne vysvětlit víc.

„Všechno vám povím. Ale napřed se musíme dostat do bezpečí. Do Paisly. Tam nás Angra nemůže pronásledovat.“

„Proč?“ otočím se k Raresovi. „Co chystáte? K čemu tohle...?“

Rares mě umlčí stiskem ruky. „Prosím, Vaše Výsosti. Je to nejbezpečnější místo, kde vás mohu se vším seznámit. Slibuji, že jakmile to bude možné, všechno vám vysvětlím.“

„Jmenuju se Meira.“ Jestli mám kvůli dohledné budoucnosti riskovat život, chci být oslovována tak, jak chci já.

Rares se usměje. „Dobře, tedy Meira.“

Jdeme ke dveřím, které vedou z kuchyně do zahrady. V okamžiku, kdy chce Rares vyklouznout ven, se mě naposledy zmocní výčitky, že odcházím. Ale když jdu s ním, tak pomáhám. Řád očištěných je mojí největší šancí, jak zastavit Angru, ale stejně si připadám, jako kdybych utíkala.

Rares se otočí. „Když tady zůstanete, tak všechny nezachráníte.“

Tohle mi kdysi říkali i jiní. *Nemůžeš zachránit všechny. Pro tebe je na prvním místě Zima.* A nejhlasitěji ze všech to říkal Sir.

Sevře mě smutek. Mather mi řekl o smrti Alysson, ale co Sir? Přežil útok Cordellanů na Jannuari? A co zbytek Zimy? V jakém stavu je mé království? Nesnesu pomyslení, že by měl být Sir mrtvý. Musí být naživu, a pokud je, jistě udělá všechno, aby zabránil rozpadu Zimy.

Teď si uvědomuju přesný význam Raresových slov a začínám si všimát, v čem všem se liší od Sira. Má větší oči, tmavší pokožku, ruce má za léta bojů zjizvenější. Ale především si všímám něčeho, co jsem u Sira nikdy nepoznala. Něčeho, co Rarese přimělo přidat tři slova, která úplně změnila smysl té věty.

Když tady zůstanete, tak všechny nezachráníte.

To není konec. To je volba.

„Kdo jste?“ vydechnu znovu.

Rares se usměje. „Někdo, kdo na vás nesmírně dlouho čekal, drahá.“

Jen co opustíme palácový komplex, rozlehne se pod šedivou oblohou hlas rohu.

Zjistili, že jsem pryč. To znamená, že našli Therona přikovaného ke zdi kobky, Mathera a ostatní. . .

Ne. Mather by nedovolil, aby se komukoli pod jeho ochranou něco stalo. Ne proto, že jsem mu přikázala, aby se o ně postaral, ale protože takový byl vždycky. Byl to muž, který ztratil trůn, a přesto si vždy našel způsob, jak být vůdcem. Jeho Děti oblevy se na něho

dívaly s neochvějnou loajalitou, která přísluší jen někomu zrozenému k vůdcovství. . .

Je to jediný člověk v mém životě, který vždy dokáže být sám sebou a spoléhá sám na sebe.

A co Theron?

Klopýtnu, když mi jeho jméno bleskne hlavou. Spolu s Raresem bleskově vybíháme z města, prosmykneme se mezi dvěma pestrými nesouměrnými budovami a vbíháme do svěžího lesa, který Rintiero ohraničuje ze severu.

Tahle otázka. To jsem přece nebyla *já*. To znělo skoro jako. . .

Prudce zastavím a Rares udělá ještě několik kroků, než si všimne, že stojím. Ale ten hlas v hlavě mě přibíjí na místo a já si tisknu dlaně na spánky.

Je to brozné, mít stejnou magii, že? Kdybys tak byla silnější.

Z mlhy, kterou mám najednou před očima, vystoupí Angrova tvář.

„Ne!“ vykřiknu, podlomí se mi kolena a já tvrdě dopadnu na vlhkou hlínu. Angra slyšel mé myšlenky, když jsme oba byli v tanečním sále, ale teď tady nikde není. Jak se mnou může mluvit *ze mě*? Měla bych být schopná ho nějak zarazit. . .

Ale to nemůžeš, že ne, Výsosti. Moji vojáci si pro tebe jdou. Zima skončila. Přichází Jaro.

Zmůžu se na jedinou odpověď. *Proč?*

Stejnou otázku jsem položila tam v tanečním sále uprostřed krveprolití, když na zemi ležela hlava letního krále a těla Garrigana a Noama. Ale jediná odpověď, kterou jsem dostala, byl důvod, proč chce Angra zničit naše doly. Bojí se čisté zdrojové magie, která se může postavit jeho Rozkladu. Proto se neustále snaží tuto hrozbu zničit. Proto tak dlouho útočil na Zimu, proto se obracel proti každému, kdo se pokoušel otevřít propast.

Moje další otázka ani není vědomá, je to jen povzdech do tmy, když nemohu jeho tvář dostat z mysli.

Proč se to děje. . .?

Viděla jsem kvůli téhle válce umírat přátele. Viděla jsem kvůli ní hořet mé království. Teď si kvůli ní zachraňuju život útekem, ale stále nevím *proč*. Co chce?

Ucítím na svých rukou dlaně.

Otevřu oči. Magie mi proudí údy, chladivá, hluboká a čistá, mění strach v úlek.

Rares do mě vlévá svoji magii.

Tváří se urputně a na čele se mu perlí kapky potu. „Bojujte s ním!“

Mé srdce ví, že se nemusím podvolovat Raresově magii, neměla bych se jí podřizovat, ale jinak celou svou bytostí chci, strach a panika se splétají v bič, který mi roztíná útroby.

Bojuj! Budu přístupná každé pomoci, kterou mi Rares nabídne.

Padnu na záda, listí se mi lepí na oděv a v hlavě mi zvoní, jako kdyby v ní někdo udeřil do zvonu.

Vidím, jak Rares pohybuje rty a vyslovuje mé jméno.

„Vy...“ myslím, že říkám. „Co jste to...“

V hlavě mi vzplane bolest a mám co dělat, abych se nevyzvracela na promáčenou půdu. Ale Rares mi znovu položí dlaně na ruce a já se na něho dívám skrz bolest, která všechno barví zářivě rudě.

Teď odpočívajte, říká hlas. Tohle není Angra, to je Rares v mé hlavě. Odpočívajte a důvěřujte mi.

Důvěřovat vám? Co jste udělal? Ještě jste mi nic neřekl!

Snažím se s tím bojovat, ale přichází nevědomí a ukolébává mě jako lákavé vůně, které se linou z bohaté hostiny. Matně vnímám, že mě Rares zvedá a běží se mnou lesem.

Podobáte se Sirovi víc, než jsem si myslela, je má poslední myšlenka, než se propadnu do naprosté tmy.

Mather

Odešla.

Vyděšený Mather se vši silou opřel do petlice. Se skřípěním konečně povolila, dveře kobky se otevřely a v čele Děti oblevy vyběhl se zatnutými pěstmi Phil. Ale Mather zatím neplýtl slovy a namáhavě zvedl petlici dalších dveří, aby osvobodil Denderu, Nessu a Conalla. Theronovo volání o pomoc každou chvíli zburcuje vojáky. A navíc je opustila Meira.

„Musíme se odsud dostat,“ řekl Mather spíš pro sebe, ale když se otočil ke schodišti, zaváhal. Když půjdou tudy, téměř jistě narazí na vojáky a znovu skončí ve vězení. Je tu ještě nějaký jiný východ?

Phil vystoupil kupředu. „Můžeme se rozdělit. Někteří půjdou po schodech, ostatní hlouběji do vězení zjistit, jestli tam není cesta. . .“

„Nebo můžete jít za mnou,“ ozval se další hlas.

Mather byl tak otupělý vším, co se za ten den událo, že se jen otočil za hlasem a instinktivně sáhl po meči. Ale všechny zbraně mu vzali ještě předtím, než je odvedli do vězení. Neměl u sebe nic jiného než cordellský královský zdroj. Přejel prsty po drahokamu na jílci a ušklíbl se, když si vzpomněl, jak Theron dýku bezstarostně odhodil. Docela rád by tu dokonalou čepel pošpinil.

Osoba, která se objevila uprostřed chodby, měla ruce složené na sukni a její stříbřitě lesklý šat téměř připomínal brnění. Tvář jí zakrývala stejně stříbrná maska, a když promluvila, držela bradu zdviženou jako člověk uvyklý dávat příkazy.

„Tedy pokud chcete přežít,“ dodala.

„Vy jste Ventrallanka,“ opáčil Mather a zastavil se těsně před ní. „Proč bychom vám měli věřit?“

Žena se ušklíbla. „A máte snad nějaké jiné možnosti?“

Než mohl Mather něco říct, ozvala se Dendera: „Vy jste vévodkyně Brigitte, králova matka. Viděla jsem vás s Raelyn!“

Brigitte obrátila oči v sloup. „Myslíte, že bych se obtěžovala sama na tohle odporné místo, kdybych souhlasila s tím, co Raelyn dělá?“ opáčila a nakrčila nos. „Buď vás mohu obšťastnit vysvětlováním, nebo můžete jít za mnou. Jak už jsem řekla, osobně je mi jedno, jestli zemřete, nebo přežijete, ale myslím, že mi ještě můžete být užiteční. Rozhodněte se rychle.“

Nahoře na schodišti třesklely dveře. Někdo konečně zaslechl Theronův křik.

Mather se naklonil k Brigitte. Ta to pochopila jako souhlas, otočila se na patě a s rozevlátými stříbrnými šaty rychle odcházela chodbou. Všichni ji beze slova následovali. Jinou možnost neměli. Mather se odsud potřeboval dostat, aby se ujistil, že je Meira v pořádku, že neodešla s někým, kdo dělá Angrovi vějičku. Tolik tajemství vyšlo na světlo. Cordell se obrátil proti Zimě, Theron se obrátil proti Meire a ventrallská královna zosnovala převrat. Dá se tomu muži, s nímž Meira odešla, věřit? A navíc je Zima pod nadvládou Cordellu. Jak by ji mohli osvobodit, kdyby byli Angrovými zajatci?

Brigitte vklouzla do jedné kobky po pravé straně. Mather váhal jen tak dlouho, než si oči přivykly na přítmi. Jestli je ta stará sůva vede do pasti...

Ale v zadní stěně cely byly pootevřené dveře. Jejich povrch vypadal jako kámen. Když byly zavřené, dokonale splývaly se stěnou.

„Zavřete za sebou,“ zavolala Brigitte před tím, než zmizela ve dveřích.

„Hollisi,“ sykl Mather. „Jdi poslední a dávej pozor.“

Hollis zůstal v cele a nechal všechny projít. Mather následoval Brigitte, napnutý, připravený k boji. Kamenné stěny tlumily všechny zvuky a slyšet bylo jen klapání vévodčinych střevíců. Šla vzhůru po nějakých schodech. Rozběhl se za ní. Doufal, že si před skupinou vytvoří dost velký náskok, který by ostatním v případě, že by se jednalo o past, poskytl dost času na návrat.

Jeho odhodlání ale začínalo v tom stíněném, tmavém prostoru dostávat trhliny. Všechno se to odehrálo příliš rychle. Ten muž, je- muž Meira tak nečekaně důvěřovala, její zoufalá prosba, aby Mather všechny zachránil. A on souhlasil jen proto, že takovou ji neviděl už celé měsíce. Byla jako oko bouře, děsivá, nádherná a vážná.

Schody ústily do chodby. Z druhé chodby stoupalo další schodiště a na jeho vrcholu se Brigitte zastavila. Tiše zacinkal kov. Klíče. Mather čekal o několik kroků pozadu a připravoval se na vojáky, svist šípů... na Angru.

Svíral pěsti a nevidoucně na ně zíral do tmy. On sám přece Angru zabil. Sám v Abrilu zlomil zdroj šíleného krále a viděl, jak jeho tělo zmizelo.

Co to s ním doopravdy udělalo?

Brigitte otevřela dveře. Mather počkal, až si oči natolik zvyknou, aby nahlédl do pokoje zalitého žlutým světlem. Byl v něm tlustý šarlatový koberec, nevelký stůl a stěny byly modře vymalované. Neviděl žádné vojáky.

Brigitte vstoupila a Mather ji vzápětí následoval.

„Babičko!“ ozval se dětský výkřik.

Byli v ložnici s mahagonovým nábytkem – stolem, židlemi, širokou postelí a několika skříněmi postavenými mezi tapiseriemi sahajícími od stropu až k podlaze. Tyto dveře se nacházely za jednou z těch tapiserií a další dvojce dveře, nezakryté, viděl v protější stěně.

Brigitte byla matka ventrallského krále Jesseho Donatiho. Toho

krále, jehož Mather viděl skleslého, zuřícího a znovu skleslého, když jeho manželka uchvátila království. Krále, který teď před Matherem seděl v polstrovaném křesle s jedním dítětem na klíně. Druhé se mu tisklo k paži, jako kdyby to byla bariéra, za níž se může schovat.

Třetí dítě, dívka, jen o málo starší než první dvě, se batolilo vstříc přichozí. „Babičko,“ zopakovala dívka a po krajkové masce se jí kutálely slzy.

Brigitte ji pohladila po černých vlasech a ohlédla se na Mathera. „Pomohu vám utéct, ale vezmete s sebou mého syna a vnoučata.“

Král se sotva ročním chlapcem v náruči vstal. Chlapec všechny klidně pozoroval zpod malé zelené masky a mladší dívka, která se předtím schovávala za otcem, se mu teď přitiskla k noze.

Phil se postavil vedle Mathera, který věděl, že ostatní také zaujali svá místa. Za tu dobu, co tajně cvičili v Jannuari, je natolik poznal, že se ani nemusel ohlížet, aby si byl jistý, že Trace žmoulá prázdné pochvy nožů, Eli se snaží tvářit výhruzně jako všichni kolem, Kiefer váhá v pozadí, jakoby připravený pomoci, a Hollis a Feige mlčky postávají po stranách.

Podíval se ale, co dělají Dendera, Conall a Nessa. Dendera držela Nessu kolem ramen, a Conall tak mohl stát ve střehu. V popelavé tváři měl sveřepý výraz. Jeho bratr zemřel stejně nečekaně jako Alysson.

Mather se od něho odvrátil. Nechtěl, aby ho ovládlo jeho vlastní hoře. Snad se tomu Conall také ubrání.

„Matko,“ řekl Jesse. Jeho překvapení bylo patrné i přes masku. „Kdo...“

„Jsme domluveni?“ zeptala se Brigitte Mathera.

Mather přimhouřil oči. „Chcete nás zachránit?“ S dětmi neměl téměř žádné zkušenosti, ale i jemu bylo jasné, že dostat se s nimi z paláce bude téměř nemožné.

Někdo z jeho skupiny vystoupil vpřed. Mather čekal, že to bude Dendera, protože ona jediná to s dětmi trochu uměla, ale když se otočil, překvapeně zamrkal.

Nessa přistoupila k Brigitte. „Samozřejmě jsme domluveni.“

Mather se chystal říct totéž. Ať už to bylo jakkoli nemožné, nemohou tady nechat bezbranné děti. Překvapila ho ale přirozenost, s níž Nessa poklekla před nejstarší dívkou.

„Ahoj. Já jsem Nessa. A tohle je můj brácha Conall.“

Conall se zarazil, když na něho sestra ukázala, ale přesto se zmohl na drobnou úklonu.

„Já jsem Melania,“ řekla dívka Nesse a lehce zadržla na písmenu *L*.

Nessa se na ni usmála. Na někoho, kdo měl v očích stále tolik trápení, to byl neuvěřitelně laskavý úsměv. „Tak, Melanie, jak by se ti líbilo vyrazit si za dobrodružstvím?“

Melania vzhledla k babičce. Ta se vlivem jejího úsměvu přestala tvářit přísně a Melaniina drobná ručka se chopila Nessiny natažené ruky.

Pak šlo všechno ráz na ráz. Brigitte vyndala ze skříní příkrývky a dalších pár nezbytností a Dendera a překvapivě i Hollis začali lákat zbývající dvě děti, aby se také účastnily „dobrodružství“.

Pokoj byl plný spěchu, ale ventrallský král jen nehybně stál vedle křesla. Už nadržel svého syna, ten se teď tiskl k Hollisovi, ale se zatnutými zuby se díval do země.

„Musím jít za ní,“ řekl náhle, jako ozvěna Matherových vlastních neodbytných myšlenek.

Mather si z připravených zbraní vybral dýku. Nebyl si jistý, jak má odpovědět. Všichni mlčeli. „Vaše žena se přidala k Angrovi,“ začal. „Osvobodit ji...“

„Raelyn mě vůbec nezajímá,“ odsekl král a Brigitte se zarazila a přestala skládat příkrývky.

„Ne. Nedovolím, aby ses nechal zabít kvůli...“

„Kvůli komu?“ Král se prudce otočil k matce. „V posledních letech jsi jí říkala různě. Zbytečná, zhoubná, děvka. Ale zdá se, že takové přídomky si nejvíc zaslouží Raelyn. Tak mi neříkej, abych nechodil za Ceridwen.“

Když domluvil, nastalo ticho. V Matherovi to jméno vyvolalo vzpomínku na Meirina slova na rozloučenou. Řekla mu, aby zachránil Ceridwen. Proč by se měl ventrallský král také starat o letní princeznu?

Ale výraz královny tváře to Matherovi jasně prozradil.

Brigitte našpulila rty. Neřekla jediné slovo, dokud si její syn nesusundal svoji zelenou masku a neukázal s ní na ni.

„Neodejdu, dokud nezlomím svoji masku a nezachráním Ceridwen.“

Mather se zamračil. „Zlomíte masku?“

Král plynule navázal, jako kdyby si vysvětlení sám pro sebe mnohokrát opakoval: „Zlomit masku v přítomnosti někoho, koho zavrhujete, znamená trvalé odloučení. Řeknete jim, že jste s nimi skoncovali do konce života, že je vám jedno, když uvidí vaši pravou tvář. Už nikdy je neuvídíte a vaše tajemství jsou v jejich rukách nicotná.“

Mather přikývl. Na tom, co chce král udělat, příliš nezáleželo. Jestli se chce postavit své ženě a zachránit Ceridwen, může jít s ním, zvláště když to znamenalo, že splní jeden z úkolů, které mu Meira svěřila.

„Všichni utečte, dokud je to možné,“ řekl Mather ostatním. „Já doprovodím krále z paláce. Mám ještě něco na práci.“

„Taky nás opustíš?“ štěkl Kiefer.

Ale Phil vykročil před něho a upřel pohled na Mathera. „Jde za naší královnou.“

Mather přikývl. Očekával další protesty, ale všichni mlčeli. Dokonce i Kiefer. Uvědomovali si závažnost Meiriny situace. Odešla s někým, koho nikdo z nich neznal, a dost možná právě bojuje o život. . .

Naštěstí promluvila Dendera: „Přived' ji zpátky. My ostatní,“ pokývla k Dětem oblevy, Nesse a Conalloví, „se postaráme, aby se děti dostaly do bezpečí.“

A co potom? Mather tu otázku nevyslovil nahlas, protože odpověď znal až příliš dobře. Budou muset čelit cordellské okupaci Zimy

a všemu, co Angra páchá ve světě. Jakmile bude Meira zpátky, znovu se ocitne uprostřed všech střetů.

Ale je to královna. Je to *jeho* královna. Ať už bude v této nadcházející válce od Zimy žádat cokoli, tak to udělá, ale už nikdy ji nenechá čelit žádnému střetu samotnou.

„Jak se odsud dostaneme?“ zeptala se Dendera Brigitte.

Brigitte se se zjevným úsilím odvrátila od svého syna a dotkla se masky, jako kdyby se chtěla přesvědčit, že je stále na místě. „Je tady ještě jeden východ,“ odpověděla a přešla k jedné tapiserii.

Když k ní zamířila i Dendera, vzala ji Nessa za loket. „Kam půjdeme?“ zašeptala. Melania se pevně chytla Nessiny sukně a Nessa se narovнала. „V Zimě už není bezpečno.“

„Je tady utečenecký tábor pro Letňany,“ navrhl Jesse. „Je to den jízdy odsud v místech, kde se Jižní tajemný hvozd přimyká k řece Langstone. Tam budete v bezpečí.“

„Dobře,“ opáčila Dendera. „Ukradneme nějaké koně, možná povoz nebo člun, a sejdemo se tam.“ Její upřený pohled Matherovi prozradil, že to není jenom návrh. Do toho tábora se s Meirou prostě dostane.

Dendera si posunula princeznu v náručí a král se s dcerou naposledy rozloučil. Polibek na čelo, pak rychle jeden synovi a druhé dceři, jako by si nevěřil, že zvládne dlouhé loučení. Když se otočil, leskly se mu zarudlé oči slzami a ve tváři měl bolestný, ale rozhodný výraz.

Král se obrátil k Brigitte, ale ta opět pohlédla na Mathera. „Jdi stejnou cestou, kterou jsme přišli. Na druhém odpočívadle zabočíš doleva. Jsou tam dveře, které tě zavedou na hlavní chodbu.“

„Děkuju,“ odpověděl Mather, zatímco Dendera, Nessa a Connall zamířili ke druhému východu. Hollis nesl ventrallského prince a z jeho i Feigina výrazu bylo zřejmé, že vědí, že musejí jít za nimi. Zbytek Děti oblevy vrhal nejisté pohledy na Mathera. Okamžitě by je vzal s sebou, kdyby nemusel putovat tak rychle, ještě rychleji, než sem cestovali ze Zimy. A děti navíc potřebovaly veškerou možnou

ochranu. Z nich tři byla znalá boje jen Dendera, přestože Conall se tvářil drsně jako ostřílený válečník.

Přesto by je měl rád s sebou. S nimi si připadal silnější. Úplný.

Rozpačité mlčení přerušilo Hollisovo zabručení: „Neporazí nás,“ prohlásil tiše. Stejně heslo používali i při výcviku.

Mather se usmál. „Neporazí nás.“

Hollis a Feige vykročili, Eli lehce vybídl bratra, aby šel také. Kiefer ucukl a se svěřenými rameny a chmurným výrazem se shýbl do dveří.

Trace zaváhal, nadechl se, jako kdyby se chtěl na něco zeptat, ale pak jen pokrčil rameny. „Vsadím se, že v táboře budeme první,“ řekl s náznakem úsměvu.

Jediný Phil se nehýbal.

„Jdi, ostatní tě potřebují,“ řekl mu Mather.

Phil nakrčil čelo. „Promiň, bývalý králi, mě se nez bavíš.“

„Myslím to vážně, Phile.“

Jakýkoli další protest odumřel pod Philovým pohledem. „Jsme v tom společně. Všichni. A když se někdo z nás oddělí od ostatních, nesmí jít sám.“

Feige se otočila ode dveří. „Nebo sama.“

Phil se usmál. „Nebo sama. Na tom nesejde. Hlavní je, že jdu s tebou.“

Jeho úsměv byl nakažlivý a byl pevně rozhodnutý.

Mather cítil, že mu nemá jak oponovat.

Vlastně byl rád, že nepůjde sám.

Za okamžik se dveře druhého východu s tichým bouchnutím zavřely a Mather s Jessem, Philem a Brigitte osaměli.

Brigitte se posadila do křesla. Vrásčité rty měla pevně stisknuté. Jesse k ní přistoupil. Mather se mezitím vrátil ke dveřím, pokynul Philovi, aby prošel, a sám chvíli počkal.

„Děkuju ti,“ řekl Jesse své matce.

Brigitte pokrčila rameny. „Jdi. Raelyn si brzy uvědomí, že jsem tě nechala odvést do svých komnat.“

Král vzal matku jemně kolem ramen. Pohlédla na něho a její jindy tvrdé oči se leskly slzami.

„Jdi,“ zašeptala. „Já budu v pořádku.“

Matherovi se sevřelo hrdlo. Zadíval se stranou, oči ho pálily.

Jesse se kolem Mathera protáhl do chodby.

Brigitte si upravila šat a zdvihla pohled ke dveřím, jimiž se nepochybně každým okamžikem přičítí Raelyn a bude se mstít stejně krutě, jako se pomstila letnímu králi. Mather viděl jen závěr toho boje, když králi zlomila vaz, ale stačilo mu to, aby měl jistotu, že je Raelyn nemilosrdná.

Mather vyšel na schody a zabouchl za sebou. Západka zacvakla.

Už nebylo cesty zpátky. Pro nikoho.

Ceridwen

Vnitřek Simonova vozu byl prosycený těžkým pižmovým pachem a sladkou vůní plumérií. Vzduch byl plný nevyvětraného kouře a na podlaze ležely hedvábné polštáře a saténové přikrývky. Přes bratrovo neustálé vybízení, aby konečně byla tou „správnou Letňankou“, nebyla Ceridwen nikdy v žádném z jeho vozů a neúčastnila se žádných jeho eskapád. Teď tiskla kolena k bradě a neslyšela nic jiného než jeho žertovné kárání, které léta nenáviděla.

A prasknutí, když mu Raelyn zlomila vaz.

Vůz tažený dobytčaty se kymácel na nerovnostech ulic Rintiera a Ceridwen se houpala s ním. Byla příliš unavená, než aby kymáčení vyrovnávala.

„Cerie.“ Lekan se krčil vedle ní, zatínal zuby, dokud se mu nepodařilo natáhnout nohu a dosednout na podlahu vozu. Měl rozsekuté koleno, další hlubokou ránu na tváři a Ceridwen věděla, že i zbytek těla má posetý ranami. „Cerie...“

Zlomil se mu hlas. Co má říct. A co může říct ona?

Ceridwen zavřela oči. V duchu viděla Simonův obličej zrudlý Raelyninou rdousící magií.

„Přestaň... Raelyn... nech ji na pokoji!“

Simon prosil o její život. Přestože jen několik minut předtím Ceridwen vtrhla na náměstí a sama ho zamýšlela zabít.

A než se zmožila na víc než jen chabý protest, hlava se mu zkroutila do strany a ozvalo se prasknutí, které ukončilo jeho život.

Ceridwen otevřela oči.

Lekan odtrhl kus příkrývky a otíral jí krev z paží.

„Nech toho,“ procedila skrze zatnuté zuby.

Neposlouchal. „Byl to tvůj bratr. Mělas ho ráda,“ zašeptal.

Ceridwen napnula všechny svaly. „Nenáviděla jsem ho.“

Lekan pevněji sevřel kus látky a přitlačil. Mlčel, díval se na svoji ruku, jako kdyby byl jen obyčejný otrok, ona obyčejná princezna a ta krev nepatřila jejímu bratrovi.

Ceridwen zírala na skvrny. Aby se Raelyn mohla naplno zvrátit, nařídila uříznout Simonovi hlavu. Když jeden z vojáků začal hlavu uřezávat, nedokázala ochromená Ceridwen uhnout před krví, která pod tlakem nože vytryskla.

Simon byl mrtev. A před jejíma očima mu odřízli hlavu.

Ceridwen odstrčila Lekana a pokusila se vstát. Zády ale narazila na nízký špinavý strop a padla dopředu. Dopadla na ruce a v zápěstích ucítila bodavou bolest. Vůz se rozhoupal.

„Klid tam bude!“ houkl zvenčí nějaký ventrallský voják.

Ceridwen se znovu zvedla a vši silou celým tělem vrazila do stěny vozu. Ten se ještě víc rozhoupal, ale dál svým rovnoměrným tempem pokračoval ulicemi města. Vykřikla, ucouvla a znovu udeřila, protože kdyby to ze sebe nemohla nějak dostat, nedokázala by to utrpení vydržet.

Simonova smrt by ji neměla tolik trápit. Sama chtěla, aby zemřel. Chtěla, aby poznal aspoň zlomek strachu, jaký z něho měli jeho otroci. Chtěla mu vypálit ten jeho zatracený věčný úsměv, chtěla, aby jednou žadonil o milost místo toho, aby se při pohledu na ni celý rozzářil.

Ceridwen potlačila vzlyknutí.

Vždycky se usmíval tak zářivě, když ji spatřil. Usmíval se, jako kdyby ji měl nejraději z celého království. Měla při tom pocit, že

je v jednom ohni. Vzpomínala si, že když se poprvé sešel s Meirou v nevěstinci, což měla být jakási ukázka jeho způsobů, zajímalo ho především, kde je Ceridwen a jestli ji může vidět.

Žár a plamen, on ji měl opravdu rád, přestože ničil jejich království a hnal svůj lid do bídy. Víc než cokoli jiného chtěla, aby ji nenáviděl, protože...

Protože potom by ona mohla nenávidět jeho.

Lekan ji chytil za paže a strhl dolů jen okamžik předtím, než úzkým okýnkem, které někdo zatloukl krátce poté, co je hodili dovnitř, projela čepel. Nad Ceridweninou hlavou se stříbrně zablesklo.

Z křiku ji škrábalo v krku a v ústech ji bolelo. Bylo jedině patřičné, že žal bolí, zvláště když jde o zradu.

A právě tak to bylo. Obrátila se k Simonovi zády. A on ji přesto stále miloval.

Zoufale se Lekana držela. Nedokázala se uvolnit, protože se děsila toho, co by zase mohla způsobit. Případala si naprosto prázdná, Raelyn jí už neměla co vzít. Před několika hodinami se vzdala Jesseho, a teď měla Raelyn jak Simona, tak Léto.

Ale ne, to nebyla Raelyn. Byl to Angra, pokud se dalo věřit Raelyninu šílenému blábolení. Ceridwen se přistihla, že si přeje, aby za tím vším byla Raelyn. Neměla nejmenší představu, jak napravit, co Angra napáchal. Dokonce ani neznala celý rozsah toho, co napáchal. Dal Raelyn *magii*. Dal Simonovi moc ovládat lidi, kteří nepocházeli z Léta.

Tahle válka ji přesahovala. Zkažené krále by dokázala zvládnout, ale tohle? Černou magii a předivo zla, které se rozpínalo v celé Primorii?

Hrozilo, že ji hrůza ochromí, ale zhluboka se nadechla zakouřeného přeslazeného vzduchu a pohlédla na Lekana, aby se dala dohromady.

„Meiře se podařilo utéct, ona to dokáže zastavit,“ řekla mu, protože tomu potřebovala věřit.

Lekan uvolnil sevření prstů a jedna paže se mu s žuchnutím svezla na podlahu vozu. Protáhl si prsty, zamnul si rány na noze a sykl bolestí.

Ceridwen utrhla další kus příkrývky, a než mohl Lekan něco namítnout, přiložila mu ho na ránu namísto obvazu. Utáhla ho přes koleno a oťela si ruce o stehna. Potřebovala zase normálně uvažovat.

„Zamkli dveře?“ zeptala se spíš sama sebe.

Lekan si posunul obvaz, „Raelyn s námi nechala pět strážných, zbytek si vzala s sebou.“ Odmlčel se a Ceridwen poznala, co si nechal pro sebe, přestože se mu to míhlo hlavou.

Vzala s sebou také Simonovu hlavu.

Ceridwen dolezla dozadu ke dveřím a opřela se do nich. Samozřejmě nepovolily, proto šmátrala kolem rámu a hledala nějaké slabé místo nebo třisku, kterou by mohl vylomit a použít místo zbraní, které jim vzali. Nenašla nic.

Ale příkrývky a polštáře by se daly svázat v improvizovaný provaz, kterým by bylo možné přiškrtit prvního vojáka, který by otevřel dveře vozu. K tomu nepochybně dojde v palácovém komplexu, kde má Raelyn jistě víc než pět vojáků, kteří čekají, aby její vězně zkrotili. Ceridwen by mohla jednoho vojáka s hedvábným provazem utaženým kolem krku použít jako rukojmí, dokud by se ona a Lekan nějak nedostali na svobodu.

Ale Raelyn stále ovládala město. Byla plná Angrovy černé magie. A chce zavraždit Jesseho a jeho děti.

Popadla jednu příkrývku a začala ji trhat. Lekan se posunul, aby se mohl pohodlněji opřít, upíral oči do stropu a přemáhal bolest. Takhle zraněný bojovat nemůže. Ceridwen ho potřebovala dostat do bezpečí, pak se vrátit a... a co? Porazit sama celou ventrallskou armádu? V Rintieru jistě zůstal někdo věrný Jessemu, kdo by jí pomohl zachránit krále a jeho děti. Měla by je najít. Nebo Meiru. Meira jí pomůže.

Pokud už ji Raelyn nezabila. Zatímco Ceridwen seděla bezmocná ve voze, mohlo být celé město pokořeno, Jesse a jeho děti zavražděni a poslední jiskra naděje na záchranu zašlapána.

Ruce se jí přestaly třást. Ta prázdnota uvnitř jí našeptávala, že by se neměla tolik starat o to, co Raelyn udělala Jessemu. Čtyři roky předstírala, že ji nezajímá, co mu Raelyn provádí, tak proč by s tím měla začínat teď?

Ale celá její bytost se tomu vzpírala. Tohle bylo úplně jiné než uplynulé čtyři roky. Teď nešlo jen o to, že musí přenést přes srdce skutečnost, že s ním Raelyn spí ve stejné posteli, jako s ním spala předtím ona, teď musela přenést přes srdce, že ho Raelyn možná zabije. A nejenom jeho, ale také jeho děti. Ale bez ohledu na to, co se mezi ní a Jessem stalo, nemůže dovolit, aby jeho děti zemřely. Jedním z důvodů, proč ho nedokázala opustit, byly právě jeho děti. Měla je tak ráda. Ten muž, král, se dokázal plazit po podlaze dětského pokoje, jen aby jeho dcerka výskala smíchy. . .

Ceridwen musí osvobodit Jesseho a jeho děti. To bude první krok téhle války. Osvobodit ventrallského krále. Najít zimní královnou. Spojit se proti Angrovi a donutit ho zaplatit za to, že se odvážil uchvátit Léto a umožnil Raelyn zabít Simona.

To zvládne.

„Stát!“

Vůz se kolébatě zastavil. Ceridwen ztuhla a střelila pohledem k zadním dveřím. Přiskočila ke škvíře v zabedněném okénku, krátce pohlédla ven a zase ucukla – co kdyby opět nějaká zbloudilá čepel pronikla dovnitř. Ještě nebyli v paláci, ale stále kdesi ve městě. Obklopovaly je pestrobarevné budovy Rintiera, jejichž purpurové a olivové odstíny tonuly v šeru.

Lekan se zamračil na Ceridwen. Proč zastavili?

Oba byli potichu. Ceridwen se skrčila a v rukou napínala provaz spletený z příkrývek.

Zaržál kůň. „Chtěli bychom koupit, co je v tom voze,“ řekl někdo a Ceridwen se snažila ten hlas někam zařadit. Neznala ho a nepatřil ani žádnému z vojáků z jejich doprovodu.

Někdo se zasmál. „Na to zapomeň, máme své rozkazy.“

„Rozkazy, no dobře. Ale máte zlato?“

Zacinkaly mince. Spousta mincí, odhadovala Ceridwen. Někdo je chce koupit?

Zhluboka se nadechla. Možná že nějaký úchylný ventrallský boháč uviděl letní vůz a napadlo ho totéž, co napadne každého, když uvidí letní plameny – otroci na prodej.

Některý z vojáků hvízdal. Chvilí bylo ticho.

„Vůz si můžete nechat,“ pokračoval zájemce. „Určitě nechcete, aby vás vaše královna našla zbytečně brzy.“

Vaše královna. Ten člověk nebyl Ventrallan.

Nakonec velitel vojáků něco zabručel a mince znovu zacinkaly. „Jsou vaši.“

Zachrastil svazek klíčů a ke dveřím kočáru se blížily něčí kroky. Ceridwen se nadzvedla a posunula se mezi Lekana a dveře. Téměř nedýchala, ale srdce ji neposlouchalo a tlouklo, jako kdyby jí chtělo vyskočit z hrudi. Klíč zapadl do zámku.

Dveře se pootevřely.

Posunula se k nim, připravená skočit na toho, kdo je otevře...

Jejich nový majitel, voják, na ni v tlumeném světle, které dovnitř vrhala pouliční lucerna, mrkl. Měl černou pokožku a za ním, mezi dalšími vojáky a několika koňmi, stála žena. Černé vlasy měla nad vysokým límcem šedého vlněného pláště stažené do pevného uzlu. Na zádech se jí v šeru leskla sekera.

Z Ceridwen okamžitě spadlo napětí.

„*Giselle?*“

Koupila je královna Yakimu.

Meira

Už mě unavuje, jak omdlívám pokaždé, když použiju magii, je moje první myšlenka, jakmile se proberu.

Z malého ohniště po mé levici stoupá kouř. Přinutím se otevřít oči. Naštěstí je noc a kolem příjemné přítmí, žádná exploze oslňujícího slunečního světla. Hlava mi tepe do rytmu ubíhajících větřin.

„Víte přece, že se můžete uzdravit sama,“ uslyším Raresův hlas.

Otočím se na bok a tisknu si prsty na čelo, abych se pokusila zahnat poslední zbytky bolesti. Palouk lemují stromy a povislé větve tíží husté listí. Rares ani nezvedne pohled a brouskem dál ostří jeden z kuchyňských nožů, které jsem sebrala v paláci.

„Kdybych takhle uměla ovládat svoji magii, tak bych s vámi nešla,“ odseknu. „Co jste se mnou vůbec udělal? Jak jste to udělal?“

Rares vyzkouší ostří palcem a povzdechne si. „V kuchyni nějakého chudáka bych čekal, že budou nože v bědném stavu, ale v kuchyni ventrallského krále? To je ostuda.“

Otupěle si ho změřím. Mumlá něco o tom, že ani kuře si nezaslouží sejít ze světa tak tupým nožem.

Sotva se nadechnu, abych své otázky zopakovala nahlas, podívá se na mě.

„Asi bych vás měl napřed naučit trpělivosti.“

Zvednu se na kolena a snažím se nepoddát závratí. Jsem tak blízko ohni, že mě jiskry z praskajících větví pálí na kůži.

„Jak jste přišel k magii? A jak je možné, že ji můžete použít na mě?“ zeptám se důrazně.

Rares se opře lokty o kolena, pohrává si s nožem a měří si mě. „Máte strach, že vám o sobě neřeknu, a pokud ano, neřeknu všechno. Nejste si jistá, jestli jste mi měla věřit, ale ještě víc vás mrzí, že jste na mě nenarazila dřív. Vynechal jsem něco, drahá?“

„Já...“

„Mohl bych vás ujistit, že nejsem jako vaši předchozí učitelé, ale udělám něco lepšího – teď, když jsme poměrně v bezpečí, vám řeknu všechno, jak jsem slíbil. Každou drobnost, každý důvod, každé zachvění závěsu, které nás dovedlo k tomuto okamžiku. Tedy ne úplně každého závěsu. Některé byly až příliš nápadné.“

„Ale... proč?“

„To byly spíš takové pentle na ozdobu.“

„Ne,“ zaúpím. „Proč mi chcete říct všechno?“

Zamrká. „Proč ne?“

Svezu se na zem. Jen tak? Jsem zvyklá na dohadování. Na prosby, aby mi Sir něco vysvětlil nebo aby mi Hannah řekla víc.

Rares pokračuje v broušení nože a za okamžik naváže lhostejným hlasem, jako kdyby ani sám neposlouchal, co říká: „Vím, že vám vaše matka řekla, jak Rozklad poprvé téměř zpustošil svět. Byl vedlejším produktem toho, že lidé svoji magii používali ke zlým skutkům. Vládcové Primorie mu čelili tím, že svým poddaným násilím zabavili zdroje.“

Musím se kousat do jazyka, abych se nezeptala, jak to ví. Bojím se, že když se zeptám, uvědomí si, jak bezstarostně se mi s takovou věcí svěřuje.

„Tisíce lidí zemřely,“ pokračuje. „Ještě víc jich posedl Rozklad a oni propadli ďábelským touhám. Byl to čas zoufalství. Vládcové proto stvořili královské zdroje a doufali, že takové množství soustře-

děné magie svět od Rozkladu očistí. A na nějaký čas se jim to podařilo. Jeden zdroj pro každé království. Čtyři vázané na mužskou dědičnou linii, čtyři na ženskou. Paisly na tom bylo stejně, lišilo se jen neochotou podřídit se moci našeho vládce tak snadno jako zbytek světa.

Viděli jsme počátek koloběhu násilí. Viděli jsme další užívání magie, jejíž obrovské množství bylo svázáno s osmi lidmi, kteří mohli začít bažit po moci. Jak jsme jim mohli věřit, že nepodlehnou a znovu do našeho světa neuvедou Rozklad? Magie tady neměla místo. Cena za ni byla příliš vysoká. Vytvořili jsme povstaleckou skupinu, řád očištěných, který se postavil proti královně.“ Rares se odmlčel a zvedl ke mně pohled od nože. „A naše povstání bylo úspěšné.“

„Paisly nemá královnu?“ hlesnu.

„Máme regentku, která hraje její roli, kdykoli je to třeba, ale Paisly nemá královnu ani královský zdroj.“

Té noci, kdy došlo k povstání, odmítla královna vyjednávat. Viděla hrozbu pro své království, ne spásu, kterou jsme přinášeli. V bitvě, která pak následovala, se obětovala svému království. Jen okamžik poté, co řád rozlomil štít, který byl jejím královským zdrojem.“

„Cože?“ vydechnu a obejmu se pažemi, jako kdybych se chtěla ujistit, že se mi to nezdá, že to není jen nějaká báchorka, která se vypráví u táborových ohňů.

Rares na mě upře černé oči. „Teprve pozdě jsme si uvědomili, co se stalo. Každý v Paisly, od královniných stoupců po členy řádu, se stal nositelem magie. Všichni jsme se stali zdroji, přesně jako to tvá matka chtěla pro Zimu.“

Neudržím se a nakloním se k němu. „Jak tohle víte?“

Ale Rares pokračuje: „Po povstání zbyla jen hrstka královniných přívrženců. Řád se dostal k moci a od té doby vládne Paisly. A stále jsme přesvědčeni, že magie nemá na tomto světě místo. Proto jsme naše království obestřeli tajemstvím, jak jen to bylo možné. Občasné

styky s ostatními královstvími jsou samozřejmě nevyhnutelné, ale je neuvěřitelné, co všechno se dá skrýt, když nikdo neví, co hledat. Zvláště když se naše království nachází v horách.“ Mrkne. „V horách se dá velice snadno ukrýt cokoli.“

Otevřu ústa. Hannah chtěla provést v Zimě něco, co se už stalo v jiném království. Magie se rozptýlila do všech jeho obyvatel, když došlo k rozlomení jejich zdroje a královna se obětovala pro své království. Celá země plná lidí, jako jsem já, kteří jsou sami zdroji magie, kterou nikdy nechtěli. Není divu, že Rares řekl, že Paisly je před Angrou v bezpečí.

Vzrušeně se k němu nakloním. „Můžete tedy Angru zastavit. Paisly může shromáždit armádu a porazit ho během. . .“

Rares mě umlčí pohledem. „Každý Paislan je sice zdrojem, ale po válce nás mnoho nezbylo. Proto jsme se rozhodli k tomu, co děláme. Naši členové se rozptýlili po celé Primorii a čekali na držitele zdroje, jehož zájmy budou totožné s našimi. Řád vybudoval obranu, ale Angrovy síly teď čítají armády nejméně tří království a každý voják je prosycený jeho magií. Dokážeme ho odrazit v horách Paisly, ale nemáme dost vojáků, abychom ho sami porazili. Ale pomůžeme vám. Řád je sice přesvědčen, že magie do Primorie nepatří, ale okolnosti nás přinutily, abychom ji dokonale ovládli. Naučíme vás, jak ji ovládat tak, abyste ji dokázala použít, jak potřebujete. Abyste získala od Angry klíče k propasti a zničila všechnu magii.“

Srdce mi málem vyskočí z hrudi. „O tomhle taky víte?“

Rares se smutně pousměje a plameny ohně se žlutě zalesknou v jeho očích. „Sdílení stejné magie umožňuje duševní spojení. Dotekem jiného nositele zdroje se tahle schopnost posiluje. Sama jste to zažila. Ale opravdu silné zdroje se dovedou dostat k myšlenkám a vzpomínkám bez tělesného doteku. Dokud nezačnete své magii důvěřovat natolik, abyste ji používala neustále a něčemu takovému zabránila. Mimochodem, rád jsem vám pomohl dostat Angru z hlavy. Jednou to budete muset zvládnout sama, ale prozatím nemá k vašim myšlenkám přístup.“

Dotknu se spánku. „Počkat. Mohl Angra slyšet moje myšlenky ještě před tím, než jsem věděla, že je naživu?“

Rares přikývne. „Ano.“

Sevře se mi žaludek a položím si hlavu do dlaní. Mohl slyšet všechno. Všechny moje plány, všechny moje chabé pokusy o jeho zastavení. Vůbec nezáleželo na tom, jestli se mě dotýká. Mohl se mnou mluvit, *kdykoli chtěl*. Nad kým měl ještě podobnou moc?

Ale to sama dobře vím. Totéž udělal Theronovi. Mohl to udělat každému, koho před jeho Rozkladem vědomě nechrání čistá zdrojová magie.

Zadívám se do plamenů. „Takže jste ho ode mě odehnal. Ale jak? Nepocházím z Paisly, vaše magie by na mě neměla mít vliv.“

„Pro magii lidských zdrojů platí jiná pravidla. Nemohu ovlivňovat běžné Zimany, ale jste nositelkou stejné magie jako já. Jsme spojeni stejně, jako jste vy spojena s ostatními majiteli zdrojů, jak jste si jistě všimla. Přestože byly královské zdroje vytvořeny tak, aby byly poslušné jen po určitých pokrevních liniích, je v nich v podstatě stejná magie. Proto jsou všichni majitelé zdrojů spojeni. Omlouvám se za to bezvědomí, ale vaše odolnost se zvýší. Byla jste mimo jen tři hodiny, ani to nestačilo, abych vás odnesl ven z Ventralli.“

Vytřeštím na něho oči. Promarnila jsem tři hodiny.

Během té doby se mohlo stát cokoli. Mather a Zimané mohou být bezpečně pryč z Rintiera, nebo se mohlo přihodit všechno, čeho se obávám. A nejenom to. Pokud jdeme do Paisly, potrvá cesta týdny. S každým promarněným okamžikem Angrovo sevření sílí.

Navíc ani neznám jeho plány. Nevím, co má teď v plánu, koho zabije příště, které království zničí jako první. . .

Úzkostí se mi svírá hrdlo, nedokážu polknout, sotva dýchám, jen zírám na Rarese a tepavá bolest hlavy nepřestává.

Nesmím marnit čas.

„Říkal jste, že mi od něho pomůžete získat klíče,“ vysoukám ze sebe. „Ale i přes obrovské vědomosti řádu jste se také musel zeptat

své magie, jak ji zničit. A řekla vám totéž co mně. Obětováním zdroje a jeho navrácením do propasti?“

Rares zvolna přikývne.

„Pomůžete mi získat klíče od Angry,“ opakuju. „Pomůžete mi zničit veškerou magii. Takže...“

Hlavou mi bleskne vzpomínka. Propast a její ničivá elektrická magie, která může přebývat jenom v předmětech. Lidi, kteří dovolili, aby se jich dotkla, spálila jako úder blesku.

Rares se mi stále dívá do očí a úzkost vystřídá strach.

„Není jiný způsob, jak zničit magii,“ řeknu otupěle, slova se de-
rou z hlubin, o nichž sama nemám tušení. „Pomůžete mi zemřít.“

Rares upustí nůž i brousek. Klekne si a po čtyřech ke mně dojde tak blízko, že z něho cítím vyzařovat vážnost stejně hmatatelně jako teplo z ohniště vedle nás.

„Téměř dva tisíce let jsme litovali toho, co řád způsobil Paisly. Když jsme dokázali využít svou magii k tomu, abychom se dozvěděli, jak ji zničit, zjistili jsme, že by se každý Paislan musel dobrovolně vrhnout do propasti. My *všichni* jsme teď zdrojem Paisly. Proto jsme potají sledovali světové vládce prostřednictvím spojení s jejich magií, skrývali vědomosti o skutečných možnostech zdrojů před těmi, kdo by je mohli zneužít, a doufali jsme, že se najde vládce, který dojde ke stejnému závěru, že magie je příliš nebezpečná. Samozřejmě jsme doufali, že postačí, když onen vládce hodí svůj zdroj do propasti. Vy jste ale po staletích první majitelka zdroje, která si uvědomila, že nevýhody magie zdaleka převažují nad výhodami. Ani vaše matka o tom neuvažovala.“

Při zmínce o Hannah sebou trhnu a čekám, že v hlavě uslyším její hlas. Ale nic. Je pryč. Cítím mnohem větší úlevu, než bych měla.

I když se mi snažila pomoci, nikdy mi ve skutečnosti nepomohla. Snažila se jen napravovat své vlastní chyby. A když se teď dívám na Rarese a snažím se najít v té jeho zvláštní směsi výčitek a nadšení ještě nějaký jiný cit, vidím jen dveře. Stejně dveře, k nimž mě vedla Hannah, které vedou ven ze světa chaosu, bolesti, ovládnání a ničení.

Ale Rares na rozdíl od Hannah chce, abych všechno pochopila, a chce mi s tím pomoci. Chce mi pomoci ovládat moji magii, abych měla nějakou zbraň, až budu stát proti Angrovi, abych získala ty dva klíče od propasti. Rares a jeho lidé měli na studium magie stovky let. Možná mi pomohou dojít na místo, kde se můj strach promění v odhodlání.

„Víte jistě, že je správné mi to všechno říkat?“ zeptám se. „Nebly by lepší něco zamlčet, abych si něco špatně vyložila a udělala chybu?“

Trhnu sebou, když mi Rares pevně položí ruku na rameno. „Kdo jste, se neměří podle toho, co jste udělala. V tuto chvíli jste tím, kým chcete být.“

„Kým chci být,“ opakuju. „V poslední době neumím dělat správná rozhodnutí.“

Všechny, na kom mi záleží, jsem nechala ve vězení v Rintieru. Promarnila jsem tři hodiny...

Rares zvedne ruku a cvrnkne mě do čela.

Přitisknu si dlaň na místo, které určitě za chvílku zčervená. „Co...“

On na mě ale káravě zakývá ukazovákem. „Berte to jako první lekci výuky, jak máte ovládnout svoji magii. Nestrpím takové řeči o osobě, která nás zachrání, a už vůbec ne od té osoby samotné.“

„Co je to za lekci?“ zavrčím.

„Příště si rozmyslete, než na sebe budete chtít být tak tvrdá. A když už jsme začali, budeme pokračovat druhou lekcí. Můžeme?“

Nechám ruku klesnout. „A co ti, kdo zůstali v Rintieru? Neměli bychom napřed zjistit, co je s nimi? Co když Angra...“

Nedokončím otázku.

Rares na mě mrkne. „Angra vaše přátele v Rintieru nenašel. Přinejmenším ne všechny. Kdyby měl vaše spojence, nesnažil by se nás sledovat. Prostě by je zabil a pak čekal, až je přijdete pomstít.“

Z toho jsem měla strach. „Cože? Jak to víte? A počkat, on nás stále sleduje? Myslela jsem, že jste ho zastavil.“

„Zabránil jsem mu, aby vám vstoupil do mysli. Ale jeho magie stále prohledává zemi. Jakmile budeme v Paisly, budeme před ní úplně v bezpečí. Řád udržuje vztyčenou bariéru.“ Rares mlaskne, jako kdyby sám sebe plánil, že mě nechal tak dlouho v obavách, a sebe-re ze země list. „Lekce číslo dvě.“ Položí si list na dlaň. „Zvedněte ten list do vzduchu. Vaše magie může působit na cokoli a na kohokoli. Jako jste to udělala v Putnamu, když jste tak elegantně odhodila svoji stráž.“

Conalla a Garrigana. Proletěli vzduchem, protože jsem byla zoufalá z toho, že je nemůžu poslat někam pryč, aby na ně nepůsobila moje magie. Ironie.

„To byli Zimané. Ale neměla bych umět ovlivňovat věci a lidi nepodléhající Zimě.“

Ale přece jenom jsem ovlivnila něco, co nemělo žádnou spojitost se Zimou. Když jsem v Létu zpanikařila na té střeše, způsobila jsem, že začalo sněžit.

„Obvykle mají královské zdroje jen tolik magie, aby pomohly dobré úrodě nebo vyvolaly déšť během sucha,“ řekne Rares. „A navíc jenom ve svém království. Když jste ale sama zdrojem, máte mnohem větší možnosti, jak jste poznala při doteku s jinými držiteli zdroje. To vy jste magie, proto jste propojená s okolím v mnohem větší šíři. To vám umožňuje působit i na jiné země. Nikoli na lidi, pokud sami nemají magii, kteří nemají žádnou vazbu na vaše království, ale na předměty ano. Umožňuje to manipulovat s...“

„Ne. Nebudu s ničím manipulovat.“

„Neměl jsem na mysli manipulaci jako zlovolný čin, který přiživuje Rozklad. Tenhle list,“ zatřese s ním, „neví nic o dobru a zlu. Zlý skutek je takový, který ovlivní něčí možnost volby a má za následek bolest, žal, strach a podobně. Například vražda. Když je někdo zabit, je zbaven možnosti vybrat si život.“

Zírám. „Takže když jsem odhodila Conalla a Garrigana...“

Ne, sníh na výsostech. Udělala jsem nechtěně něco, co přiživilo Rozklad?

„Z vašich strážných číší věrnost. Neudělala jste jim nic, co by narušilo jejich schopnost dělat vlastní rozhodnutí. Sami by se rozhodli udělat cokoli, o co je požádáte. Přestože při tom utrhli pár modřin. Ale rádi to přijali, byť nevědomky.“

Jeho slova mě překvapivě nijak neuklidní.

„Zvedněte ten list,“ vybízí mě. „Pohlídám, abyste se nepřestala ovládat.“

Moje magie je od posledního kolapsu klidná a s jejím probuzením nijak nespěchám. „Dokázala bych se ovládat, ale ta bariéra v dole Tadir se mnou něco udělala. Pokaždé když magii uvolním, vytryskne ze mě a já...“

Rares mě přeruší zamručením. „Magická bariéra může způsobit zranění, ale nemohla mít takový vliv na vaši magii. Magie je volba a někde v koutku duše, i kdyby to byla ta nejmenší špetka touhy, paniky nebo obav, jste chtěla všechno to, co jste udělala.“

Heknu, jako by mě jeho slova praštila do žaludku. „To všechno jsem byla... já?“

Raresovi se ani nezachvěje ruka. „To je zase na jinou lekci. V téhle po vás chci jen to, abyste se podívala na ten list a chtěla, aby se zvedl do vzduchu.“

Jsem z toho všeho zmatená, ošívám se a mnu si dlaně. Každá uplynulá minuta mě pálí na kůži jako jiskry z ohniště. Musíme jít. Musíme se dostat do Paisly, získat veškerou pomoc, kterou může řád očištěných nabídnout, pak se vrátím, získám od Angry klíče, dostanu se do magické propasti a všechny zachráním.

Zemřu.

Rares se mi podívá do očí a já zatnu zuby.

Když jsem v Gaosu vlila sílu do Sira, když jsem zabránila Hannah, aby se mnou mluvila, když jsem v Juli způsobila sněžení, když jsem odmrštila Conalla a Garrigana, nic z toho nebylo vědomé. Ale tohle vědomé je, tohle chci. Chci, aby se tenhle seschlý kousek vegetace rozplácl Raresovi na obličej.

V prsou ucítím chladné chvění a sotva stačím mrknout, list se připlácne Raresovi přímo na čelo.

Přitisknu si obě ruce na ústa.

Rares se zašklebí a list se mu sveze do klína. „Asi jsem si to zasloužil,“ řekne. „Ale teď lépe pochopíte zbytek naší cesty.“

„Proč?“

Vyskočí na nohy a začne skopávat hlínu na oheň. Plameny se sykotem uhasnou a my zůstaneme ve tmě. Sotva vidím, že ke mně Rares natahuje ruku.

„Protože to bude totéž, co jste udělala teď, jenom ve větším měřítku.“

Jsem tak ráda, že odcházíme, že ho bez obav vezmu za ruku.

Rares mě zvedne na nohy, ale nic nevidím. Nejenže nic nevidím, ale ani nemůžu, protože jakmile stojím, les zmizí v temnotě, vlhké teplo vystřídá štiplavý chlad, místo příjemného vánku je tady najednou řezavý ledový vítr. Vzduch je náhle řídký. Zalapám po dechu a v tu chvíli vím, že už nejsme ve Ventralli.

Rares nás *přenáší*. A nejenom kousek vzhůru a zase zpátky. Cítím, jak ukrajujeme vzdálenost stejně jistě, jako vidím černočernou tmou kolem. Řítíme se na vlně magie a vzduch jiskří elektřinou, která mě šimrá na kůži. Srdce mi buší až v krku a mám pocit, že se už nikdy nevrátí na místo. Hrozně se mi potí ruce a bojím se, že se Raresovi vysmeknu a zřítím se někam do té prázdnoty pod námi.

Rares asi vycítí můj strach, protože mě pevně obejmě. Ticho vůkol a pevný stisk ochranných paží ve mně vyvolávají vzpomínku na chvíli, kdy mě naposledy takhle někdo držel. Byl to Sir před několika měsíci v Angrově krutém vidění. Tehdy jsem klečela na podlaze domku v Zimě, on mě objímal a všechno bylo nádherné.

Ne, všechno nebylo nádherné. Skutečný Sir by mě takhle nikdy neobjímal. Takhle ne.

Lehce zavravorám a znovu stojíme na pevné zemi. Teď nejsme v lese, ale v jeskyni. Za mými zády tančí oranžové světlo.

Všechny tyhle drobnosti si ukládám do hlavy, když se mi najednou zvedne žaludek, padnu na kolena a zvracím.

Rares si dřepne vedle mě. „Snášíte to lépe, než jsem to poprvé

snášel já. Tehdy jsem zvracel, omdlel a znovu zvracel. A to všechno ještě dřív, než jsem se dostal do cíle.“

Znovu se mi zvedne žaludek. „Myslím, že omdlít nebude problém.“

Rares mě vezme za loket. „Tak vstávat. Na bezvědomí teď nemáme čas.“

Nevšímá si mých protestů, a jakmile stojím na nohou, ukáže do tunelu. „Odsud to není vidět, ale tohle vede do nejširšího údolí na západní straně pohoří Paisel. Tuhle cestu zná málokdo, ale tunel vede pod horami a do Paisly. Běžná cesta trvá dva týdny. Tuhle zkratku jsem měl v záloze, kdybyste nedokázala zvednout ten list. Naštěstí to díky naší šťastné magii vyšlo, protože já cestování vysloveně nesnáším. Tohle je jediná věc, která mi bude chybět – snadné přemísťování.“

„Díky magii jsme doletěli do Paisly?“ Potlačím další nával nevolnosti. „Kdo ještě dokáže používat svoji magii tímhle způsobem?“

Odpověď ale znám ještě dřív, než se na mě Rares podívá.

„Jak jsem už řekl, Paisly udržuje vztyčenou bariéru, aby se zabránilo pronikání magie zvenčí. Jediný, kdo mimo Paisly dokáže používat magii k cestování, je Angra, protože je sám zdrojem stejně jako my. Může ale tuhle schopnost užít jen pro obyvatele Jara nebo pro sebe. Technicky vzato to není vlastnost Rozkladu, aspoň pokud tím nechce někomu ublížit. Angra by byl vlastně blázen, kdyby tu schopnost použil, protože nemůže přemístit celou svoji armádu, a navíc je tady bariéra. To znamená, že tady jsme v bezpečí.“

Ani tentokrát mě jeho vysvětlení neuklidnilo, ale přesto přikývnu.

Rares si zamne obličej. „Ale ještě nejsme v Paisly.“

Otočí se. Za námi, ve světle loučí, stojí muž. Třesu se vyčerpáním a zaháknu si palce za řemeny prázdného pouzdra čakramu.

Rares ukáže na muže. „Alíne, to je Meira, Meiro, to je Alin.“

Alin krátce pokývne, ale hned se otočí ke skalní stěně, ke konci tunelu.

Opře se rukama o stěnu a Rares se nakloní nade mě.

„Je to voják řádu pod mým velením. Nebojte se, nedovolím, aby slyšel vaše myšlenky. Tenhle vchod jsem střežil. . . celé věky. Království leží v údolí, proto má ten, který hlídá, kdo přichází a odchází, výsadní postavení.“

Vytřeštím oči, když Alin pohne stěnou. Je to, jako když jsem odmrštila Conalla a Garrigana, jako ten list na Raresově dlani, jako když jsme přiletěli z Ventralli do tunelu. To, co ještě před okamžikem byla souvislá stěna, se kousek po kousku odsouvá a odhaluje. . . Paisly.

Krajinu halí noc, ale díky měsíci vidím hrad ležící přímo pod tímto vchodem a ještě o něco níž vesnici tonoucí ve stínu. Spatřím dokonce i obrysy temných vzdálených hor, které kontrastují se světlejší šedočernou oblohou.

Rares a Alin vyjdou ven a hovoří spolu na skalní římse před vchodem. Konečně sama, konečně chvílka klidu.

Meiro.

Zastaví se mi srdce.

Přestal snad Rares chránit moji mysl? Říkal, že řád udržuje kolem Paisly bariéru, takže bych měla být z Angrova dosahu.

Podívám se na podlahu jeskyně, pak na Rarese venku a sevře se mi žaludek.

Ještě nejsem v Paisly.

Meira

Rozběhnu se k východu a Rares se ohlédne. Udělám sotva dva kroky, když mě nějaká síla srazí na kolena.

Myslela sis, že mi unikneš? vysmívá se Angra. *Ještě jsi mi neutekla, Výsosti, a nikdy neutečeš.*

Vidím rozmazaně, mihotavé oranžové světlo v jeskyni ustupuje naprosté tmě. Bojuju s tím, letmé záblesky Rarese a Alina běžících ke mně se střídají s Angrou, který se zhmotňuje v šeru mé mysli, tvář má zkřivenou úšklebkem.

V mysli se mi vynořují Raresova slova: „*Sdílení stejné magie umožňuje duševní spojení. Dotekem jiného nositele zdroje se table schopnost posiluje. . .*“

Nevšímám si ničeho kolem sebe. Rarese a Alina, kteří ke mně běží, Raresovy magie, která mě šimrá na kůži. Vidím před sebou jen Angrův obraz. Je tady, celý, pozoruje mě ze stínů.

Nemyslím na následky a popadnu ho za zápěstí.

Angra nedokáže zastřít překvapení a úlek. Sice zde není tělesně, ale mám ho v hlavě a dotýkám se ho.

Využívám toho krátkého nečekaného okamžiku a zavrtávám se mu do mysli. Chtěla bych toho tolik vědět. Jestli zajal mé přátele, co udělal Cordell se Zimou, jaký je jeho konečný plán. . .

Cítím spojení a všechno ostatní kolem se rozplývá.

Mladý Angra sedí na podlaze chodby paláce v Abrilu, na klíně má ženinu blávu a její krev smáčí obsidián.

Tohle jsem už viděla. Vlastně přesněji, viděla jsem to v Theronově vzpomínce. Byla to jedna z věcí, kterou mu Angra ukázal, když ho věznil v Jaru.

Jeho matce se zachvějí rty. „Prosím, prosím, zastav ho,“ zasténá.

Obraz se mění a já vidím staršího Angru na některé z yakimských univerzit, skloupeného nad knihami, pak v Létu, kde prosí místního krále, aby ho učil magii, aby mu poskytl cokoli, čím by přemohl svého otce. Protože tohle se odehrává v dobách, kdy existují pouze malé zdroje, a proti každému, který Angra použije, má jeho otec jeden rovnocenný. Ale království nemají kdy pomábat zoufalému jarnímu princí, protože jejich země pustoší Rozklad.

Rozkladu učiní přítrž teprve královské zdroje. Angra vidí, že jeho otec shromáždí všechny malé zdroje, které se nacházejí v Jaru, a vrací se z propasti s berlou strašlivé síly.

Angra se snaží proti berle bojovat. Vzduchem létá krev, údery a magie, ale po každé se zkrvavený odplazí. Jeho otec je teď příliš mocný, ale také pyšný a hloupý. Jedné noci ho Angra lstí přiměje, aby odložil berlu. Jediný krátký okamžik je všechno, co potřebuje.

Ale jeho otec stále žije. Leží zlomený na podlaze trůnního sálu a Angra může být použit až po jeho smrti. Nechce svého otce zabít. Ne, chce, aby napřed trpěl. Ale jak to udělat, když sám žádnou magii nemá?

Rozklad. Ostatní magické zdroje jej oslabily, ale je dost silný na to, aby si podmanil jednoho nešťastného slabého muže.

Angra zpočátku udržuje svého otce naživu. Ale Rozklad bude brzy potřebovat magii, z níž by čerpal, proto otce brutálně zavraždí.

Berla připadne Angrovi a Rozklad s ní splyne. Angra jásá nad množstvím síly, které za desítky let on a Rozklad získají.

Obraz se mění v jeho představu budoucnosti. Budoucnosti, kterou ovládá, kde se všichni jeho protivníci krčí stejně, jako se krčil jeho otec, jsou otroky své nejtemnější emoce, jíž je podle jeho mínění strach. Jenom strach. Tak je to v jeho království a takové to bude na celém světě.

Chce z celé Primorie udělat své Jaro.

Do plic mi pronikne chladný vzduch.

Dřepím na skalní římsce před vchodem do jeskyně a zatínám prsty do kamene. Rares a Alin klečí vedle mě, každý z jedné strany, ruce mají položené na mých ramenou a stejně jako já prudce oddechují.

„Mrzí mě to, Meiro,“ řekne Rares. „Příliš brzy jsem přestal s ochranou. . .“

„Ne.“ Zavrtím hlavou a nedokážu přestat lapat po dechu. „Já. . . jsem vlastně ráda.“

Rares si mě nevěřícně změří. Stojím tam a snažím se přijít s nějakým vysvětlením, když si uvědomím, že nic nemusím vysvětlovat.

Otočím se k němu, vtisknu mu ruku do dlaně a přeju si, aby se otevřel a viděl totéž, co jsem viděla já.

Sedí a v jeho tmavém obličejí nevidím nic jiného než výraz čirého děsu. Otočí ruku, stiskne mi prsty a upře pohled na Alina.

„Buď ve střehu. Jestli se někdo přiblíží, *kdokoli*, okamžitě mi pošli zprávu.“

Rares se rychle zvedne a vykročí po příkré stezce vytesané do úbočí hory. Také vstanu a Alin se vrací k jeskyni. Stěna se za ním uzavře a mě ovane prudký závan vzduchu.

„Počkat! My tady zůstaneme?“ Běžím za Raresem. „Teď už víme, co Angra chce. Musíme všechny varovat. . .“

„K čemu by to bylo?“ Rares se nezastaví a spěchá dolů do údolí. „Stále s ním chcete bojovat, nebo ne? Náš výcvik je teď ještě naléhavější. Víme, co se Angra chystá provést na celém světě. A on ví, že vy to víte, proto pro něho budete ještě důležitějším cílem, jakmile se zase někde objevíte.“ Teď se Rares zastaví a otočí se ke mně. „Proto je nanejvýš nutné, abyste odtud odešla tak připravená, jak jen to bude možné. Nemám pravdu?“

Stisknu rty. Srdce hrozí, že mi prorazí díru do hrudníku, a přestože bych se na Rarese nejraději rozkřičela, nutím se zvážít slovo od slova, co řekl.

„Ano,“ přitakám. Ale šťve mě to, nenávidím sebe, jeho a všechno, co mi brání, abych pomohla všem, které mám ráda. Ale *tohle* jim pomůž.

Pokud ne, Angra mě zabije a moje šance zbavit svět magie se rozplyne. Ovládne všechna království v Primorii, jak s tím už začal ve Ventralli. Viděla jsem, jak moc se království začalo měnit už po první noci jeho nadvlády. Jak dlouho potrvá, než si podmaní celý svět?

Proběhnu kolem Rarese a spěchám před ním. Pod námi stojí hrad podobný hradu Langlais v Yakimu. Šedé, staletými ohlazené kameny dokonale lícují, v silných okenních tabulích se občas odrazí měsíc. V pravém horním rohu hradeb povlává prapor. Vrchol hory v kuželu světla na tmavě červeném pozadí.

Symbol řádu očištěných.

„Proč si vlastně říkáte řád očištěných?“ zeptám se.

„*Očištění* znamená očistu skrze oběť,“ vysvětluje Rares. „V tomhle ohledu jsme se považovali za ušlechtilé. Byli jsme ochotni obětovat magii za čistotu našeho království.“

Založím si paže na prsou. „Oběť,“ opakuju. Tohle slovo nejsem schopná vyslovit od chvíle, kdy vím, co po mně magie požaduje. Když je říkám teď a převaluju každé písmeno na jazyku... necítím vůbec nic. Ale něco bych přece cítit měla. Musí to být dobrovolná oběť. Musí to být něco, co chci.

Mě ale napadá jen pár věcí, které doopravdy chci. Být zpátky v Zimě s Matherem, Sirem, Nessou a všemi, které mám ráda, házet čakramem tak dlouho, dokud mě nepřestane bolet srdce.

Rares se najednou zastaví. Pozoruje mě v měsíčním světle a v jeho laskavém pohledu vidím něco jako soucit.

„Touha není slabost.“ Mohutná železná brána v hradbách se pomalu a se skřípěním otvírá. „Touha nás pohání. Je to cíl. Co bychom bez ní byli? Jen prázdné nádoby.“

Pozoruje mě s otevřenými ústy, dívá se skrz mě.

„Vím, že to byla dlouhá cesta, ale... asi byste si s ní měla promluvit, než si půjdete odpočinout.“

Zamračím se. „S ní?“

Jen to dořeknu, někde uvnitř bouchnou dveře. Rares pokyne, abych vstoupila.

Prostranství obklopené hradbami osvětlují lucerny. Vpravo jsou stáje a místo vymezené pro výcvik se zbraní, vlevo zahrada. A z hradu přímo před námi vybíhá žena stará asi jako Rares, dlouhé černé vlasy má spletené do desítek copánků, do jejich konců má vpletené korálky a po celé délce pírka. Na sobě má rubínový šat s límcem a manžetami zdobenými složitými zlatými vzory a sukni s rozparkem ke kolenům. Když si ji vykasá, aby mohla běžet rychleji, jsou vidět hnědé boty a světle hnědé kalhoty.

„Konečně jste tady!“ vykřikne. Než mohu něco říct, vrhne se na mě a přitiskne si mě na hrud'. Voní po obnošených šatech sušených na slunci, po skořici, tymiánu a dalších bylinách, které neznám. Když se odtáhne, černé oči se jí lesknou a já se neubráním úsměvu. Jako kdyby byla všechno tohle dohromady, opotřebovaná a zároveň svěží.

Rares ji vezme kolem ramen. „To je tedy přivítání, drahá.“

„Ach! Nevydělala jsem vás, vidíte, že ne?“ obrátí ke mně prosebný pohled.

Zavrtím hlavou. „Vy jste rozhodně ta nejméně děsivá bytost, kterou jsem v poslední době potkala.“

Zasměje se a políbí Rarese. Chvilí váhám, jestli bych se neměla omluvit a nerušit je při shledání, ale pak se Rares otočí na mě.

„Promiňte, drahá. Meiro, tohle je moje žena Oana.“

Oana si stáhne široký rukáv přes ruku, než mi ji podá. Zírám na ruku zahalenou do látky.

Trhne sebou. „Tohle je v Paisly běžná formalita, víte? Může to obtěžovat, když některá ze stran nedovede uzavřít svoji mysl. Jestli chcete, nemusíme...“

„Ne, to je v pořádku.“ Přijmu nabízenou ruku. „Vlastně je to skvělé.“

Trhne mi rukou děle, než je obvyklé, a pohledem zkoumá moji tvář. „Jste krásná, drahoušku.“

Vymaním se z jejího sevření. „Hm... děkuju.“

„Tak teď ji opravdu děsíš,“ zasměje se Rares.

Oana šťouchne do svého muže. „Nesmysl, každá žena ráda slyší, jak je hezká. Po těch staletích manželství bys to už mohl vědět.“

Vytřeštím oči. Musela jsem se přeslechnout.

„Snad jste si nemyslela, že Angra je jediný, komu se dostalo daru dlouhého života?“ zeptá se Rares.

Zadívám se na něho a pak na Oanu. „Nemůže vám být víc než padesát.“

Rares se usklíbne. „Mám tvrdou životosprávu.“

Když nic neříkám, povzdechne si. „Magie ve svých nejmocnějších formách – ať jako Rozklad nebo jako zdroj – udržuje svého hostitele. Smrt může postihnout ty z nás, kteří příliš riskují, a také stárneme, ale nepozorovatelně pomalu. Prvních několik set let to byla docela zábava, ale...“

„Ale já stárnu normálně,“ přeruším ho.

„Na svoji sílu jste dosáhla teprve nedávno. Vaše magie spala, dokud jste si ji neuvědomila.“

Opět žasnu nad lehkostí, s níž mi to všechno říká. Se Sirem bych musela válčit celé měsíce, než bych z něho podobné vědomosti vypáčila.

Nejsem ale schopná slova. Rares je jako Angra. A bude to můj osud, když jsem probudila magii, která ve mně dřímala celé dětství. Pomýšlení na nesmrtelnost by mi sice mohlo přinést obrovskou úlevu, ale také si uvědomím důsledky.

Viděla bych umírat všechny, které mám ráda. Mohla bych padnout do rukou Angrovi a on by mě mohl mučit *navěky*.

Rares ze mě nespouští oči a přikývne. „Proto jsem chtěl, abyste si před výcvikem promluvila s Oanou. Ani nejlepší učitel na světě vás nic nenaučí, pokud na to nejste připravena. Jděte s ní. Pomůže vám. Považujte to za třetí lekci, a abych řekl pravdu, za jednu z nejdůležitějších.“

Zbystřím. „O čem budeme mluvit? O magii?“

Oana zavrtí hlavou. „Ne, drahoušku. O vás.“

O mně. Budeme mrhat časem povídáním o mně, když...

Zatnu zuby, abych se nemusela podívat k hradbám a vstříc válce, která se chystá za nimi. Co jsem ale čekala? Existuje tolik otázek, tolik věcí je třeba se naučit. Co jsem čekala? Že strávím pár hodin v rozhovoru s Raresem a vyjdu odsud jako silná královna, schopná svést vítězný boj s Angrou? To by bylo až moc jednoduché.

A vím, jak to dopadá, když se zimní královna vrhne do něčeho po hlavě.

Zhluboka se nadechnu a přikývnu. Musím to udělat. Mather se postará, aby byli všichni v bezpečí, a moji spojenci si udrží Angru od těla, dokud lépe neovládnu svoji magii, abych se mu mohla postavit, s co nejmenším krveprolitím od něho získat poslední dva klíče a zastavit tuhle válku, než si vyžádá další životy.

Oana mi podá ruku. Přijmu ji. Pečlivě si obalí dlaň rukávem, než mi stiskne prsty a vede mě cestou ke hradu.

„Jsem ráda, že jste tady, Meiro. Nemáme tu mnoho návštěv.“

Myslím, že to není jen proto, že se chystám zničit magii. Když se na mě dívá, připadám si výjimečná... vzácná.

Chci se zeptat, ale pohne rukou a otevřou se nám dveře do hradu.

V chladu, který uvnitř sálá z kamenů, se trochu uvolním. Každých několik kroků visí na stěnách svícny a jejich žlutobílé světlo ozařuje interiér stejně hřejivý a rozpustilý, jako je sama Oana. Odstíny tmavě červené, pohodlný dřevěný nábytek. Z chodby vedou dveře do mnoha místností. Před jednou se Oana zastaví. Jakmile naše kroky utichnou, rozhostí se naprosté ticho.

S údivem si uvědomím, že opravdu není slyšet žádný jiný zvuk. Žádní sloužící nespěchají za svými povinnostmi, žádní vojáci se ne cvičí ve zbrani.

Oana se na mě usměje. „V Paisly nemáme pro služebnictvo využití.“ Pokývne k nejbližšímu svícnu. Použije magii a svíčky pohasnou a vzápětí zase vzplanou.

Už nejsem tak překvapená jako předtím. O to víc mě udiví, když se mi Oana podívá do očí.